

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA

ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Moje prezimovanje. — Čebela veleum. (Sklep.) — Med, zdravilo o vnetici gerla. — Nekaj o čebelni paši. — Dopisi. — Imenik. — Listnica opravištv.

Moje prezimovanje.

Znano je, da dobro prezimovanje čebel kaže mojstra, ki je toliko večji, kolikor manj panjev čez zimo zgubi in kolikor stalniša vodila ima za svoje ravnanje. Zatorej so izvedeni čebelarji od nekaj poskušali in poskušali, da bi zanesljiva pravila svojim tovaršem zamogli dati ter se tudi sami po teh ravnati. Resnica, da kolikor tesneje so čebele, toliko toplejše jim mora biti, me je napeljala, da sem dal nekaj panjičev narediti za samo sedem satnikov, Panjiči so imeli le 10½ □ palcev notranje svitlobe. Od popred pa sem imel tudi nekaj še manjših panjičev za naloge, ki so bili le za pet satnikov.

Potem, ko je paša prenehala ter se zima začela naznanovati, sem iz velikih panjev vzel 7 naj bolj medú polnih satov ter jih predejal v male panjiče in vse čebele noter potisnil. Enako sem naredil še z manjšimi panjiči, ki so vzeli le po pet satnikov. Da so bile čebele jako na tesnem, skoraj natlačene, si lahko mislite; tudi hrane jim ni manjkalo, ker moji navadni panji so veliki in sat medú, če je ves zalepljen, tehta tri funte. Imele so po tem takem dovelj medú in gotovo tudi toplote.

In kaki je bil izid tega? Sledeči: Panji s sedmimi satniki so prav dobro prezimovali. Odmerl mi ni nobedin. Povžile so čebele malo, tako da konec meseca marca še pet satov niso bile spraznile. Pitati jih tedaj nobenkrat ni bilo treba. Za poskušnjo sem pustil čebele v panjičih tudi čez leto, iz katerih so tudi rojile in dajale prav močne roje. Čebele iz panjičev po pet satov sem pa mogel na spomlad preložiti v večji panj ter sem jim tudi sat medú dodal.

Tako je bilo lansko prezimovanje in izid. Zima je bila nekako srednja niti prehuda niti dobra, pač pa precej dolga — daljša kakor navadno.

Za ravno preteklo zimo sem čebele enako vravnal. Dejal sem (ali pustil, kjer so že bili) plemenjake v 16 panjičev po sedem satov, drugih 20 panjev sem pa tako pregradil z oknjicem, da sem čebele spet stisnil na sedem satov,

kar je tedaj veljalo za male panjiče. Imel sem jih torej čez zimo 36 plemenjakov, sleherni na sedem satov stisnjen. Izšlo se mi je enako dobro. Od 36 plemenjakov ni mi odmerl nobedin. Pač sem se malo bal, da bi čebelam ne bilo le toplo, ampak prevroče, ker zima je bila nenavadno topla, pa vendar ni se mi primerila nobena nesreča. Tedaj smem čebelarjem tako ravnanje priporočati z dobro vestjo in jaz se bom zanaprej vselej po tem ravnal.

Ali, ljubi čebelarji in tovariši! to se da izverševati le s premakljivimi satniki, nikakor pa ne s starim panjem. To potrebo sem preteklo leto živo spoznal, kakor še ne kmalo tako. Izmed 14 izrojencev so mi le štirje matice dobro sprašili, drugih deset se mi je pogubilo. Kaj pa zdaj? Bolehali so že na brezmatičnosti in bili bi mi konec vzeli, ali saj število bi se bilo za polovico zmanjšalo, česar pa nobedin čebelar rad nima. Kaj tedaj? Delo je bilo prav lahko. Dobrim panjem sem sat z nezalepljeno zalego vzel ter ga brezmatičnim dal. In ti so si matice sami zalegli ter s tem še močnejši postali. Drugim sem pa dodal bolj ali manj zrele, pa vendar že zalepljene matične zibelke, ktere sem izrojencem potergal. S tem sem dosegel, da so izrojenci močni ostali, ker sem jim rojenje zabranil, zapuščeni pa so svojo mater dobili ter dobro napredovali.

Ali, dragi čebelarji in tovariši, spet tú ponavljam: To se da izverševati le v panjih s premakljivim satovjem! Kako veselje, tako le gospodariti in pomagati nedolžni, marljivi živalici! Zaverzite že enkrat staro termo in omislite si panje s premakljivim delovanjem, ker to je za napredek neobhodno potrebno. Ne recite, da je vse to preumetno; ne, le malo skušnje je treba. Ne izgovarjajte se, da ni časa. Tudi jaz ga nisem imel preveč, zlasti še, ker sem zarad pomanjkanja duhovnikov brez duh. pomočnika bil; pa vse gré, če se hoče.

Živi, rasti in napredovaj umno čebelarstvo!

Fr. Čebular, župn.

Cebela veleum.

(Sklep.)

Da je čebela izverstna svečarica, kdo bode nad tem dvomil! Res, da dolgih, po četert, pol in funtu težkih sveč ne izdeluje, pa ona nanaša in pripravlja vosek v satovji, brez ktereга bili bi svečarji nič in bi izdelovati ne mogli nič. Res, da se dandanes ponareja vsaka stvar, ali ponarejeno je in ostane le šušmarija, mnogokrat tudi goljufija. Pri čebelah ne najdeš goljufa, bodi si v kateri koli deželi hoče, ki bi dobremu blagu prideval slabega, ter goljufal Cerkev, župnike in drugo ljudstvo.

Poglejmo pa zdaj še dalje čebelo v domačem delu, v svoji hišici. Stavimo, kar kdo hoče, da gospodarji nimate niti deklet, niti možje tako marljive snagoljubne žené, kakor so naše čbelice. Le opazovajte jih včasih kako ti pometajo, ribajo in snažijo, dokler iz panja spravijo zadnjo pajčevino, naj manjšo nesnago! Da, da, snagoljubne čez vse so naše čbelice; rajše bi panj zapustile kakor v nesnagi ali smradu prebivale.

Kako so čebele izverstne kuharce, lahko sodimo po jedilih, ktere pripravljajo. Malim decom preskerbujejo lahko, že prekuhanu pičo. Za-se tečen mёд, ktereга nikdo ne more posnemati; za matico pripravljajo v zibelki in pozneje imenitnišo kraljevo hrano. Za prigrizljaj rožni mёд za-se in mladino. Naj jih kdo posnema, če jih zamore!

Čebela je skerbna mati in dojница mladini. V lastnem želodcu prekuhanu hrano deva v vsako celico, v katero je matica jajčice zaleгла. Komaj da se červiček giblje, berž mu hišico pokrije; da se ne prehladi, ga oblega in ogreva, dokler mlada živalica vrat sama ne otvori. Kako zvesta postrežnica, čuvajka in spremljevalka je svoje matere in kraljice, matice, je skoraj nemogoče dopovedati. Naj bi mladina od čebele se učila stariše spoštovati, jim streči, jih vbogati, vse bi bilo boljše in v lepšem redu.

Čebela je dalje skerbna in nikoli zaspan ponočen čuvaj. Včasih zunaj vrat pod steno, včasih v hišici, pa vselej blizu dur zvesto čujejo, ne pusté sovražnika ali ptujca niti vun niti noter. Če bil bi se pa vendar kdo, kakor že, prikradel in v panj splazil, hitro čuvaji zatrobijo in vse plane nad pritepenca; le težko svojo kožo zdravo odnese, večidel pa z življenjem svojo prederznost plačuje. —

Iz tega pa tudi sledi, da je čebela serčen vojak. Nikdo še ni mislil na občno dolžnost vojaštva, čebele so jo pa poznale ter jo imajo v svoji ustavi od nekdanj. Da, pač; naj bode kdaj pridelek; še hujše, če mladina; naj hujše pa, če je njih svitlost, vladajoča kraljica v nevarnosti, oј takrat ima vsaka svoje orožje vedno pripravljeno; ne pozná niti šale niti strahu, ampak je vsaka pripravljena deržavo in kraljico z lastnim življenjem braniti. In naj prva, druga, tretja versta pocepa, naj morajo le po merličih hoditi, hodijo; plašnega begunca med njimi ni, še manj pa izdajalca. — A vendar zraven serčnosti tudi čebelnim vojščakom ne manjka bojne zvijače in bojne taktike. Če se silovitemu sovražniku posreči, da prve straže premaga ter v terdnjavo pride, kakor n. pr. pri prevelikih, preširokih vratih kaki miši, ali ropoželnemu mertvaško-glavcu, tedaj ga ne napadajo na planem, kjer bi se s peruti lahko otepal, ampak ga s silo v kak kot potisnejo in tam trumoma zadušijo. Tú v kotiču imajo še drugi dobiček. Zdravstveni oddelek ima skerbeti, da se mrtvi odstranijo ter ne okužijo s smradom celega panja; ker je pa taka para pretežka, jo v kotu kar z voskom prevlečejo, da tako smrad in trohnenje zabranijo.

Zdaj pa moramo naše ljubljenske vendar velike napake zatožiti, naj bi jo tudi radi zamolčali, še rajše pa krivico popolno pogrešali; ali kar je krivično, je graje vredno, naj se že najde kjer koli. Naši vojščaki mnogokrat tudi krivično vojsko začnejo.

Imajo namreč pri vsih svojih lepih lastnostih vendar dva prav pregrešna vodila: da mёд jemljejo, kjer ga dobijo, če tudi v sosednem panji in da smé močnejši slabejšega vničiti. Res, da naša soseda na desni in na levi imata enaka načela, da denar vzameta, kjer ga dobita, naj je tudi v drugih žepih, in da nas, mirnega soseda, tudi s krivično vojsko napadata; a niti našim sosedom, niti našim čebelam tega ne moremo prizanesti, krivica je krivica, naj jo dela kdor hoče. Da, kakor sta nam sovražna soseda denar iz žepa izlekla in tudi lepe dežele pograbila, tako nam sicer prijazne čebele marsikteri panj vničijo, ter mu s krivičnim napadom njegovo imetje odnesejo.

Pa pustimo te žalostne vojskine podobe in glejmo, kako bi jih kakor dobri politikarji zabranovali in zatirali.

Čebele so tudi izurjene učiteljce. Saj tega menda ne! Da, ravno tú so nedosegljivi mojstri. Le poglej, kako mladino gojijo. Komaj otroci iz zibelke izlezejo, jih snažijo, peljajo na zrak; doma jim donšajo medenih snoví ter jih učijo méd prekuhovati, v voščene lončkeke spravljati in zalepljevati. Zlasti jim priporočajo prihodnje sestrice ter jih učijo zalego oblegovati in greti. Še le potem, ki se vsega domačega dela privadijo, smejo po širokem svetu od cvetlice do cvetlice sladkih snovi iskati ter se javnega življenja vdeležvati. — Pa tudi slovečim učenjakom pomagajo ter jim dajejo priliko mnogo se učiti. Da, da; koliko reči bi še ne vedeli, naj bi se naravoslovci ne bili od čebele naučili! N. pr. nauk od neoplodenega poroda (perthenogenesis se v jezikov učenjakov zove), ki se nahaja pri več verstah žuželk. Preiskava o vzrokih gnjile zalege je obelodanila mnogo zanimivega in podučljivega za zdravilstvo, za ločbarje (kemikerje) in za druge. Še le temeljita preiskava o plesnenji in gnjijenji je nakazovala tudi sredstva za odvrnenje plesnobe in gnjilobe, in s tem tudi za odvrnenje mnogo hudih in kužnih bolezin. Salicilna kislina in sorodna zdravila, ki se zdaj mnogo rabijo in sicer z naj boljším vspehom, so še le po preiskavah gnjile čebelne zalege na dan prišle. Da; s čimur smo ta oddelk začeli, s tem ga tudi končamo, namreč: Izverstna učiteljica je čebela učenim in neučenim, izobraženim in priprostim.

Še eno in zadnje. „Socijalna prašanja“ so dan današnji povsod in vedno na dnevnem redu. Kaj pa je to? To je nauk o vredbi, o pogojih družbenega življenja. Od kar so ljudstva keršanska načela zapustili; od kar so vlade božje zapovedi zavergle ter brezverne postale, od tistega časa so postali tudi posamezni sebični. Vsaki le sebe vidi, vsaki le za-se skerbí in tedaj, kakor se samo po sebi umé, tudi le gleda, kako bi več vkup nagraбил: po pravici ali po krivici, mar li bližnji zamore zraven njega živeti ali ne, to ne briga nikoga več. Čemu tudi! Bog in keršanstvo nimata na svetu več niti pravice, niti vpljiva. Človek je zver ali stvar brez duše in večnosti, tedaj tudi bližnjega za zver, za stvar, le za sredstvo ima. To imenujejo novošegni učenjaki (mar li ne bolj prav zapeljivci?!), **„boj za bitje, za življenje — Kampf um's Daseyn.“** Je li potem čudno, da je dandanes svet tako sebičen in krivičen? Zakaj neki bode čudno? Kaj volka, leva briga, koga požré, da je le sam sit! Kaj tudi bogatina briga, da vniči marsiktero gospodarstvo, rodovino, da le sam obogati! Nasproti pa delajo delalci enako. Ne briga jih, naj storijo gospodarju še toliko škode, naj mu delajo še toliko zanikerno, naj mu tudi vpepelijo vse njegovo imetje, saj jim gospodar po nekdanjem keršanskem načelu ni več predpostavljen, oče; kaj še, ampak stvar, sredstvo, tedaj proč z njim, da le za-nje kakošnja drobtinca odpade. Naj to zadostuje.

Mar li to ni grozno? Da in pač; in vendar, dasi se lasé ščetinijo, dasi o trenutkih marsikterega groza sprehaja, tega nauka se je poprijel ves liberalen, olikan svet. Vsi židovski in liberalni časniki trobijo ta nauk po svetu in potem javkajo o socijalnih prašanjih ter trepetajo pred grozovitimi nasledki. Le tako naprej! Bote še drugače javkali in — trepetali!

Pa — glejte si, kam me je dvoje besed zapeljalo. Vernimo se k našim čebelnim delalcem.

Čebela je „delalec“ res v pravem pomenu. Neutrudljivo dela to ali drugo, zunaj panja ali v panji, brez dela jo ne najdeš, kakor o prašenji, kar ima spet druge vzroke. Čebela dela brez sebičnih namenov: Vse je vsih. Vsaka dela svoje delo: Donaša vode, sladkih sladčic, cvetličnega praha; predeluje sladkorne snovi v méd, skerbi za mladino, riba in pometa, mrtvo pokopuje in kar je tacega brez vsega izbiranja, brez nevolje, brez nevošljivosti.

Kakor pa je čebela veleúm pri vsih delih, tako je tudi izgled vsih čednost. A treba je gledati, da človek enkrat h koncu pride. Tedaj le o kratkem imenujemo njene lepe lastnosti, premišluje pa naj jih vsak čebelar sam. Čebela je izgled delalne marljivosti, snažnosti, rednosti, edinosti, pokoršine, domoljubja, zvestobe. Tedaj pa vidimo tudi srečno družinsko življenje, nagel napredek in obogatjenje, če je sicer vreme in druga okolnost ugodna.

Tedaj, mar li ne stoji čebela mnogo višje, kakor budalasta opica v vsih rečeh? Za človeka marsikje res vzor in izgled, dasiravno je le vborna živalica brez uma in duše? Da, gotovo brez dvoma in ugovora. Zato tudi vedno in iz prepričanja zaterdujemo, da čebelarstvo ima mnogo upljiva na čebelarje tudi v duhovnem pomenu in da je ta upljiv vselej pri vsakem vremenu, kot dobiček gotov, in mnogo veči kakor ves drugi denarni dobiček. Zato je resnično v vsakem oziru želeči, da bi se čebelarstvo marljivo gojilo in če dalje bolj razširjevalo. Mnogo več domoljubja in varčnosti, pa manj lenega postopanja in drugih napak bi v deželi bilo, naj bi se blago čebelarstvo pri vsaki hiši umno gojilo. In to je namen malo dolgega — znabiti predolgega — šaljivega in resnega članka.

Méd, zdravilo o vnetici gerla.

Sploh je znano, da se méd rabi z dobrim vspehom v boleznih vratú. Mnogokrat družega zdravila ni treba, kakor nekoliko goluna v vodi raztopiti ter z medom dobro osladiti in s tem gerlo pridno spirati (gergrati).

Zdaj se je na Nemškem nek kmetovalec oglasil, ki svetuje, naj se méd tudi pri prešičih o davici (angini) in vnetji goltanca rabi. Pozná se bolezin lahko, ker bolezin se sama razodeva z oteklino vratú, ki živali požirati in dihati brani. Kmetovalec je stolkel prav drobno nekoliko glavberjeve solí in primesel toliko medú, da se je neko vlečljivo testo naredilo. Naredil je potem kroglice za laški oreh velike ter jih je bolnemu prešiču v goltanec potisnil. Ko se je to po naravni toploti začelo topiti, je presé moglo požirati, kar je če dalje laglje šlo. Potem je dal bolnim nekoliko kislega mleka z raztopljeno glavberjevo solijo, kar so, ker hladivno, radi požerli. Čez nekaj časa je to večkrat ponavljal ter dal prešičem medene svalke in za njimi spet kislega mleka, dokler so začeli laglje požirati. Poslednjič jim je dajal le še navadnega mleka in drugih redkih reči, dokler so okrevali in začeli navadno žreti.

Konečno poročevalec pravi, da ne le enkrat pri njemu, ampak tudi pri drugih posestnikih se je v enaki priliki enako postopalo in sicer z naj boljšem vspehom, da pa vendar noče zaterdovati, da bi pomoček vselej gotov bil.

Dostavek vredništva. Niti ta niti kak drugi pomoček je vselej gotov. Že bolezni so razne, še bolj razni so vzroki bolezni, čas (stopnja) bolezni in mnogo drugega; vendar je to poskušnje vredno in za nas čebelarje jako spodbudljivo, da če dalje več lastnost našega pridelka poznamo.

— x —

Nekaj o čebelni paši.

Vsem čebelarjem je znano, da se za čebelno pašo naj hujše godí meseca julija in avgusta do ajdovega cvetenja. Zato Dunajski čeb. list svetuje izmed več drugih posebno še sejati:

1. Katanec (*Reseda luteola*, nemški Wau). Rastlina je mati naše prijetno dišeče resedice ter ji je tudi nekoliko podobna. Raste prav lepo ter je tudi s slabejšo zemljo še zadovoljna. Kadar se izlatí, je latje z kozuljicami vred blizo poldrugi čevlji visoko s sto in sto rumenkastimi cvetnimi čašicami, ki so jako medene, tako da čebelice visijo na njih od jutra do večera. V naj lepšem cvetji je meseca julija; tedaj ravno takrat, kadar nam navadno naj bolj paše pomanjkuje.

Kdor jo ima kam sejati, naj poskusi.

2. Berstni češarek (*Spinea ulmaria*, nemški Ulmblättriger Spinnstrauch) raste najrajše ob kakošnjih vlažnih jarkih; vendar se pa tudi na bolj vlažnih travnikih nahaja. Cvetje napravlja velike rumenkasto bele česuljice ali kobulice ter cveté meseca julija in avgusta. Čebele cvet rade obiskujejo, ker jim ponuja mnogo medú in cvetličnega praha, ter ima v vsem svojem cvetji mnogo salicilne kisline, kar se le od malokterega cveta sme zaterdevati. Norimberžki izvedenec, g. Frey zaterduje, da rastlina povsod zavaruje čebele pred gnjilo zalego, kjer koli se nahaja. Zatorej pa tudi zaslúži, da se čebelarji povsod nanj ozirajo ter ga sejejo, kjerkoli je zanj ugoden kraj.

Nek gosp. Ecke, grajščak v Ober-Tschammendorfu pri Kostenblut-u v Schleziji ponuja in prodaja seme oboje rastline, dokler ga kaj ima.

— x —

Dopisi.

Z Gorenjskega. Ne morem drugače, da pišem par verstic. Prav bal sem se že, da bi društvo ne zaspalo, in z njim tudi „Slov. Čebela“, kar prideta dva lista v novi, večji podobi ter naznanujeta, da „Čebela“ še živí ter hoče spet čebelarje obiskovati in podučevati. Prav serčno sem se tega razveselil in znabiti ne verjamete, kako zeló list pogrešam o začetku meseca. Tudi me jako zeló veseli, da je list vzrastel, ker poprejšnji nam je bil res prepičel, kakor ste sami večkrat priznali. No, no: da le še živí, bomo že poterpeli, dokler vse v réd pride! Zato Vam pošljem dva nova naročnika, ki sem ju s trudom vendar pregovoril, da sta kot uda k društvu pristopila.

Zdaj še nekaj od letine. Zima nam je bila res mehka in mraz nam ni panja zadavil; a zdaj spomlad nam ni nič kaj ugodna. Od začetka je še bilo; le pritoževali so se čebelarji, da resa ni tako medena kakor včasih. In

res, kakor so čebele letale, bi bile mogle več nanesti, kakor so in tedaj tudi pred rojiti. Rojiti pa kar niso hotli, tudi tisti panji ne, ki smo jih za boljše imeli, ter roje od njih od dne do dne pričakovali. Res je, da konec aprila se rojev ni nadejati navadno; ali pomniti je, da je bila tudi zima nenavadno lepa, in da so letos čebele že meseca februarja, celó tudi meseca januarja zalego stavile. Hvala Bogu, da si znamo v novejših časih tudi sami pomagati ter pri čebelah porod prisiliti. Jaz imam že nekaj umetnih, narejenih rojov, ki se mi prav dobro obnašajo. Znabiti bi nobenega ne imel, ko bi bil čakal, da bi bile same rojile in potem še mogel z loncem za njimi stati in pitati. Naj toraj drugi neumneži govorijo, kar hočejo, jaz pa še enkrat ponavljam: Hvala Bogu, da nam „Slov. Čebela“ še prihaja! Da se jaz takih primerljejev, kakor n. pr. neugodnega vremena na spomlad, ali slabe letine na jesen, malo bojim, se imam le našemu društvenemu listu zahvaliti. Tedaj naj živi, nam prihaja in nas podučuje še mnogo let!

Prosim, g. vrednik, ne odrecite mi prostorčka v „Slov. Čebeli“. Da imam z dopisom še posebne namene, je res; pa niso hinavski, ampak popolno pošteni.

Dostavek vredništva. Vaših postranskih ali posebnih namenov ne bomo ugibali; dovelj, da so pošteni. Kar nas tiče, smete verjeti, da stokrat smo na list mislili, začeli in spet odložili, ker ni bilo mogoče izdelati začetega. Zdaj imate tri liste, ki so sicer izšli „po praznikih“, pa imajo vendar še zanaprej svojo ceno, ker se ne pečamo s politiko, ktera le za zdaj in letos velja. Upamo, ter si hočemo po moči prizadevati, da bode „Slov. Čebela“ bolj v redu naročnikom dohajala. Tudi „Navod“ je zdaj v delu ter upamo, da bode v kakih 2—3 mesecih dokončan. Prosimo tedaj, imejte še zanaprej potrp-ljenje, kakor do zdaj! Če Bog dá zdravje, vse se bode nadomestilo.

Z Mirne peči se nam poroča, da zima za čebelarstvo ni bila nič kaj ugodna. Že meseca januarja, potem še bolj februarja je že mnogo panjev odmerlo. Vendar pa, ker se to vsako leto več ali manj zgodi, se čebelarji niso toliko čudili. Hujše je bilo od druge polovice februarja do druge meseca marca. Pomerlo je v tem času silno veliko čebel, marsikterim tudi vse. Kaj pak, da se temu ni veliko čuditi, ker lanska jesen je bila silno neugodna, paša tedaj slaba in panji za prezimovanje prelahki. Naj bili bi čebelarji svojim čebelicam na pomoč prišli ter jih dobro pitali, bi jih bili mnogo ohranili, a to se ni zgodilo; nekaj to ni navada, nekaj ni bilo s čem pitati. Res naj se komu reče, da bi slabe panje za prezimovanje pital, tako nekako neverno in začudeno gleda, ter se posmehne, kakor bi hotel reči: Kaj pa spet to! Se je pa že spet gospoda izmislila! „Naj le pita, kdor ima preveč medú in časa, jaz že ne bom,“ rekel je nek čebelar. Res je ostal mož-beseda; pital ni, pa tudi mu noben panj ni preživel. Če je zdaj še takih misel, kakor v jesen, ne vem; znabiti ima včasih vendar le kake pomislke in dvome, mar bi li ne bilo boljše, da bi bil ubogim čebelicam kake funte medú daroval ter jih tako pri življenji ohranil. Gotovo bi mu bile tiste funte povernile z obilnimi obresti in — veseljem. Človek ne sme premoder biti.

Če Vam drago, Vam še pozneje kaj pišem; za zdaj z Bogom!

Imenik I.*častitih in spoštovanih udov, ki so letnino za 1882 poslali.*

Gospod	Černič Dionizij, hišnik v Dulah	1	gld.	—	kr.
"	Ferkolj Janez, posestnik v Kronovem	1	"	—	"
Čast. gosp.	Grivec Franc, duh. pomočn. v Leskovcu	2	"	—	"
"	Gerča Blaž, vikar v Čepovanu	2	"	—	"
"	Herg Lovrencij, kanonik v Mariboru	2	"	—	"
"	Heržič Anton, profesor v Osieku	2	"	—	"
"	Jakelj Gregorij, župnik v Rudniku	2	"	—	"
"	Jaklič Jurij, župnik v Gotenici	2	"	—	"
"	Jare Franc, župnik na Mirni	2	"	—	"
"	Jereb Valentin, posestnik v Podlipi	1	"	—	"
"	Jetnar Lovrencij, učitelj v Dobu	1	"	—	"
"	Kepec Franc, duhovni oskerbnik na Češnjicah	2	"	—	"
"	Kerčon Jožef, župnik v Predasljih	2	"	—	"
"	Koprivnikar Janez, župnik na Savi	2	"	—	"
"	Kos Miha, učitelj v Krašnji	1	"	—	"
"	Krašovic Jurij, župnik v Šmartnem	3	"	—	"
"	Kulavc Matija, župnik v Št. Vidu	2	"	—	"
"	Lenasi Anton, posestnik v Sajeveih	1	"	—	"
"	Lombergar Jožef, beneficijat v Komendi	2	"	—	"
"	Meglan Janez, posestnik v Potiskavcu	1	"	—	"
"	Molek Martin, kaplan v Šmartnem	2	"	—	"
"	Pavlin Peter, posestnik v Ternovem	2	"	—	"
"	Peterlin Primož, učitelj pri sv. Lenartu	1	"	—	"
"	Petrič Matej, učitelj v Strugah	1	"	—	"
"	Potepan (Škerljev) v Zgor. Zemonu	1	"	—	"
"	Povše Franc, župnik na Ježici	2	"	—	"
"	Raspotnik Jakob, župnik v Višnji gori	2	"	—	"
"	Repe Janez, posestnik na Jesenicah	1	"	—	"
"	Ribnikar Primož, župnik v Zatični	2	"	—	"
"	Romavh Simon, kovač na Savi	1	"	—	"
"	Rozman Lovrencij, duhoven v Zabnici	2	"	—	"
"	Sajovic Janez, župnik v Slavini	2	"	—	"
"	Sedevčič Blaž, nadučitelj v Šempasu	1	"	—	"
"	Dr. Jurij Sterbenc, župnik v Hrenovcah	2	"	—	"
"	Šranec Miha, mlinar na Jesenicah	1	"	—	"
"	Virant Janez, župnik v Podgradu	2	"	—	"

—x—

Listnica opravištv.

Č. g. J. B., duhoven. Prav tako; prosimo tudi za naprej. — Blg. g. Dr. S., posestnik. Naročeno bomo o svojem času preskrbeli ter Vam pismeno naznanili. — G. P. E., čebelar. Za zdaj Vam ne vemo povedati, ker še pričakujemo odgovora od vis. c. kr. ministertva. Po njem se bode tudi naše delovanje ravnalo. — G. J. T., kmetovalec. Nas veseli; veliko srečo!

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarsko društvo“.

Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.